

**Общи и специфични черти на ДЦП –
невро-моторна диагностика и тестване.**

Ив. Чавдаров

Специализирана болница за деца с церебрална парализа “Света София”

Детската церебрална парализа (ДЦП) се определя като диагноза на основата на клинични диагностични методи. Развитието на образната диагностика дава възможност за едно по-ранно поставяне на диагнозата. Въпреки това е спорен въпросът за минималната и максимална възраст за поставяне на диагноза ДЦП, която у нас на основата на консенсус се прие да бъде поставяна най-рано след 18-я месец. Каква диагноза да се постави на детето на възраст от 0 до 18 месеца? Тя трябва да бъде внимателно избрана защото, от една страна увреждането касае една динамично развиваща се структура, каквато е мозъка на новороденото, който има широки пластични възможности, криещи подводни камъни за прогнозата, а от друга страна касае взимане на решение за терапия със средствата на физикалната и рехабилитационна медицина, стимулиращи възстановяването на увредения от кислороден дефицит мозък, като това забавяне може да има негативни последици за развитието му – фиксирането на ДЦП. Решението на въпроса се дава от МКБ-10 с диагнозата: Специфично разстройство в развитието на двигателните функции, което е с временен характер и отразява отклонения с общи черти, като: нарушена координация на движенията от централен характер, двигателно изоставане и отклонения в мускулния тонус. Невро-кинезиологичната диагностика на Войта от своя страна дава възможност тези координационни смущения да бъдат квалифицирани и степенувани чрез тежестта на отклоненията в провокираната моторика и състоянието на примитивната рефлексология, които ни дават основания или не, да започнем адекватна рехабилитация. След поставяне на диагнозата ДЦП, никога не можем да достигнем съответните за календарната възраст двигателни умения на детето. Ето защо говорим за мениджмънт на заболяването, чиято цел е постигане на по-високо качество на живот на детето с ЦП. Това може да бъде установено и организирано посредством използването на общоприети двигателни тестове за груба(обща) моторика. Тези тестове оценяват достигнатото ниво на двигателно развитие, както и обема на двигателни умения. През последните години в световен мащаб и в ежедневната практика се наложиха 2 теста - GMFM (Gross Motor Function Measurement) и GMFCS (Gross Motor Function Classification System). Тези тестове дават възможност за адекватно оптимизиране на рехабилитационния процес и следене на неговата ефективност, лесна комуникация между лекуващите лекари и рехабилитаторите, екипно изграждане на тактика и стратегия за развитие на двигателните умения на детето, с оглед достигане на максималния рехабилитационен потенциал и свързаните с него социална интеграция и качество на живот.